

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Num.ª atrassats des 2.ª tom..	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom..	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIO CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos. ..	0'85
	1 any.	3'25
Dins España	3 mesos. ..	1'00
	1 any.	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.	3 mesos. ..	1'00
	1 any.	5'50

S' ATLOT DE BARCA.

(ACABAMENT.)

IV.

—Ja hey estara content el patró en veurerlós, (anava dihent p' es camí En Matginet, al temps que corria de manera qu' els talons li repicavan s' esquena.)

Quant En Matginet salta en cubèrta, cridava xaïest.

—¡Patró Ventura! Jo vos duch congrèts de Sant Geroni.

Y alla à s' escotilla de sa cambra li mostrava sa panera de ses monges, plena d' uns congrèts tan gròssos y hermosos que deyan «Menjaumè.»

—¿Que seras el dimèni? (li digué el patró mitx sonrient.)

—En nom de Deu que vos veïtx riure, (contestà En Matginet, al temps que li buydava sa panera demunt es llit.) ¡Hala! Menjau congrèts; ara que 'n teniu à balquena.

El patró que ja s' en havia posat un dins sa boca y que ja n' apareyava un altre de hò que 'l trobava, digué:

—Axò es la mayna d' els congrèts. Saps que los tròb de saborosos. ... Com que sian millors qu' els de Ciutat... ¿Y d' hon pècores los has tret, Matginet?

—Per ara menjau, patró. Ja vos ho contaré tot després, qu' axò es còsa llarga.

—No, no. Contambó ara, al temps qu' aquesta menja me torna l' ànima dins el còs, quant la tenia ja mes avall d' els talons. Gracies à n' es tèu bòn cuydado encara esper torna à veure Mallorca y sa mèua dèna y els mèus infants.

Llavòrs En Matginet li conta fil per randa tot quant li havia passat amb ses monges, y heu deya amb tal saborino y heu pintava amb uns colors tan vius que 'l pobre patró no heu creya.

—¡Ca! ¡Ca! Tu tot axò t' ho inventas.

—Bona casta d' inventarmhó y es vè.

—Te deus havè ajagut com una mòpia à fè la siesta demunt ses roques des Moll.....

—No heu trobau vos que jo tench semblant vici.....

—Y d' adormit heu has somiat.

—Ydo. vos deveu somia també ara que los vos menjau y los trobau tan redbòns.

El patró que 'n tenia un altre dins sa boca y el trobava com à mèl y sucre, va veure qu' allò no era cap somit, sinó una còsa real y positiva; y pensant si seria un miracle del Sant-Cristo de la Sanch. que tenia dins un quadret al mitx de sa cambra; va deixa qu' En Matginet acabas sa sèua contarella

Quant hagué fiut del tot, li va dí.

—Ja pens que no sera tan gròs es festé com tú el supòsas, mes, aviat heu tendrèm averiguat Crech havè entès que t' han dit qu' hey vaja.

—Sí, patró Y que no vos ne descuydeu qu' es còsa qu' impòrta.

—¿Y no t' han dit el perque?

—No, patró.

—¿Y qu' es molt lluny aquest convent?

—Es un poquet enfora, però no ten gheu ànsia. Jo vos hi acompanyaré perque tench ganes de tornà à veure ses monges, y vos duré p' es camí mes curt, perque no vos causeu ni perduu cap passa.

—De lo que tens tu ganes es de que te donen congrèts.

—Ell qu' heu vessem, va dí es cego.

—Jas. Menja 'n un parey y digués quins los tròbas.

—Jo, ben bòn. ¿Y vos?

—Com à bàlsam.

—Ja n' estich content. ¡Hala! Donauí una altre vestida à sa panera, ara que 'n teniu.

—Per avuy ja m' he trèt sa panxa de mal any. Un altre dia sera bon dia.

Gracies à n' els congrèts, sa talent des patró va anà amb augment d' en hora en hora; y una setmana després ja se atapia de pollastres y se passeljava amb un gayato per demunt es Moll.

Vengué aviat s' hora qu' el patró Ventura, ja hò del tot, pogué tornà à caminá generós, sense bastó y sense tení que aturarsè à sèure una estona ó à prendre alè; y un decapvespre quant ja tenia es harco carregat y à punt de sortí per Mallorca, s' en anà amb En Matginet à veure ses monges de Sant Geroni.

—¡Alabat sia Deu! (digné en el torn.)

—¡Pera sempre! (li contestaren)

—Señora, (respougué) Jo som el patró Ventura de Mallorca. que vostès desitjau veure abans de tornarsèn.

—Anau à n' el parlador del costat y sèys una estoneta qu' al instant hi serèmtotes. (contestà sa monja amb veu complacent y amorosa)

El patró tot estorat, quant va sentí aquella mongeta que parlava tan bé es mallorquí. se quedá com à beneyt; y quant s' en anava à sèure à n' es bauch des parladó deya a s atlot:

—Tú tendrás rahó, Matginet.

—Jo vos ho deya, y vos no heu voliau creure.

—Y èll qualsevol diria y juraria qu' es mallorquina sa qu' ha respòst.

—Deixau fé que surtan totes, y en sentireu de bones.

—¡Quina passada, com som Xesch!

—Sabeu que son de conversadores. La mare Abadessa té una liengo més estillada que sa d' un canari.

Mitx quart després tornaren à obrirè ses portes d' els reixats y à tení capítol ses monges totes plegades devant ells.

—Señores, (los va dí el patró.) Jo vench a donarlos les gracies des present d' els congrèts que m' enviaren per s' atlot. Aquí los torn sa panereta buyda; y ara me dirán lo que volen de mí.

—¿Sou vos aquell patró mallorquí que estava tan malalt y desmenjat? (digué la mare Abadessa.)

—Y baldat de tot el còs, señora.

—Digaumòs donchs abans de més rasons. ¿Com vos agradaren els congrèts?

—De lo més.

—¿Ja estau sá del tot?

—Com si tal còsa, gracies à Deu.

—¿Ja heu cobrat altre pich la gana?

—Ja comens à trèure faves d' òlla.

—Nosaltres ja trobavam que vos trobavau à vení, y teníam pòr de que no fosseu mòrt, ó de qu' haguesseu partit cap à Mallorca sense venirmòs à veure.

—¡Que vòl dí, señora! ¡Jo anarmèn axuí sense dír ase ni bèstia! Jamay ho hauria fet. Vostès no 'm coneixen bé.

—Donchs ara eus dirè m el perque eus hem molestat.

—Mánigan y dispongan amb tota franquesa.

—Heu de sèbre donchs, patró, que nosaltres desitjaríam, ara que ja sabem quina casta d'idioma es el que parlám les monges dintre el convent, que vos mos esplicasseu com es assò que nosaltres, que som malteses totes, parlám el mallorquí, estant tan lluny de Mallorca.

—¡A bon gat encomanan aquest formatge! Vat aquí una cosa que jo no la sebré aclarhi maldement m'hi empeny.

—Y nosal.res manco.

—Si axò es un mistèri que me fa está bisbèlich. Les sent parlà y me pareix essè à ca-mèua.

—¿Vos trobau que 'l parlám bé, nosaltres monges, à n'el mallorquí?

—¡Si 'l parlan bé! Milló que jo que som natural de Mallorca. Bé, qu'els catalineros son els qui 'l parlau mes malament, perque..... ja ho veu; avuy som aquí, demá som allá; un cop li pegám en francés, s'altre en mòro; y axò mos esfondra sa llengo perque aprenim termes raras y los amollam à lo milló sense temermosnè.

—¡Benehit sia el Senyor! ¡Nosaltres que no som de Mallorca, parlar el mallorquí mes bé qu'els mateixos mallorquins! ¡Com que no sia possible!

—Ah, si senhora. Es mallorquí que vostès parlan es el mateix amb qu'está escrita sa Doctrina Cristiana véya, que jo sabia de cor quant era nin; y he sentit à dí molts de pichs à homos sabuts y lletruts qu'aquell llibre era un modeló de llenguatge molt diferent de sa Doctrina Cristiana qu'ara corre, qu'está plena de faltes d'ortografia. ¡Uey! segons diu qui ho entén. Es nostro Vicari quant mos enseñava ses primeres lletres dins s'escòla de Sant Maltí, sempre mos deya que per aprendre bé d'escriure es mallorquí lo milló era sebre de memoria aquell llibret y repararló d'en tant en tant.

—En tornar de Mallorca mos hauríau de fer la mercè de portarnosnè una de aqueixes Doctrines velles, per curiositat nòstra.

—No passin cuydado. Tot lo que vulgan. Axò per mí es cosa de pòques taulas. Y, no se crega, que lo qu'es à Mallorca encara n'hi ha qu'el parlan tan bé com vostès, perque molts de pagesos de la pagesia conservan de lo milló sa llengo antiga, que segons contan mos vé de mes enllá de Catalunya d'una llengo de dins Fransa qu'es diu el llemosí.

—Ara me feys recordar qu'una volta una dama coneguda nostra que diferents vegades mos ha sentit parlar amb sa llengua del Convent, sense comprendrela, com se supòsa, mos deya que havia sentit enraonar dos senyors catalans y li havia semblat sentirmós à nosaltres, tant s'assemblava al nostre son parlar.

—Jo no heu descrech perqu'els pagesos de la montaña de Catalunya amb qui jo he conversat moltes vegades, son els qu'he trobat que tenen sa llengo mes

consemblant à sa d'els nostros pagesos mallorquins. Y axò se comprèn cla, perque com contan llibres veys que noltros som descendents de pare à fíy d'aquells cavallers catalans que vengueren à conquistà s'illa de Mallorca, sa llengo mallorquina antiga ha d'essè per forsa sa catalana; y els qui mes l'han conservada son els pagesos perque son gent que viu retrèta dins la vila sense tracto ni roce amb la Ciutat y sense havè tengut may contatge amb gens estrangeres.

—¿Voleu dir qu'els catalans també mos entendrian si mos sentissen parlar en la llengo del Convent?

—Y depressa, senhora.

—¿Y nosaltres los entendríam à ells?

—Axò, fora segons: perqu'ha de comprendre qu'es catalá qu'ara es parla dins Barcelona y viles veynades, particularment els ports de la còsta, no es el catalá pur que se conserva dins l'alta montaña. S'hi son introduhides moltes paraules castellanes y franceses qu'el desfigurán bastant, y podria essè que vostès haguessen de badá bones oreyes perque no los passás res per maya.

—¡Bon-Jesus! ¡Quines coses que mos deys!

—Y es la veritat, senhora.

—¡Veja! Nosaltres ans mos creyam qu'aquesta llengua nostra la havían inventada les monges veyes, perque cap persona estèrna pogués sebrer de quin peu mos doliam dins el convent. Mes ara que sabèm que es la llengua de Mallorca, tenim un gran interès en averiguar com es qu'aquest mallorquí s'es aficat dins canostra.

—¿Y vostés ahont l'han aprèsa à n'aquesta llengo?

—Assí. Dins el convent.

—¿Dins el convent! Axò si que encara es més raro. ¿Y qui tenfan per màstre?

—No n'hem tengut may.

—¿Y com l'apreníam sense màstre?

—Nosaltres ab nosaltres.

—¡Jesus, Deu meu! Com que sia un miracle.

—Quant entra una novicia, hey ha per estil que no l'entenga el vèl negre que no l'entenga al manco.

—¿Y axò per quin fi lo fan?

—¡Per quin fi! Sabeu qu'es de cómodo per nosaltres quant som assí en el parlador el que les escoltes pujan avisar à la que parla sobre lo qu'ha de dir, sense que ningú entenga lo que li deym.

—Es veritat.

—¿Y no mos direu al manco per quin camí podriam lograr el nostro intent?

—¿No tenen qualque capella conegut qu'haja vist els papers des convent, que los pugá doná una mica de llum y espiuellá per clá aquest assumto?

—Ja ho hem provat. Tenim el pare Nicolau que es l'home mes entés de Malta, que una vegada ni'n parlarem y no mos va sebrer descifrar aquest punt; y assò que diuen que es tot un home en matèries de cánous y teología.

—Ell emperò no devía sebre encara qu'aquesta llengo que parlan fos sa mallorquina.

—No ho sabia. Es cert.

—Perque si hagués sabut axò, tal vòlta los hauria aclarit totduna aquest bugat.

—Teniu molta de rahó.

—Ell viu aquí devant; (digué la mare Vicària.) Fassa cridar al donat y que 'l vaja à fer venir ara totduna.

—Ha pensat bé (contesta la Abadessa).

Y una mónja jove, amb una seña que li féren, sortí des ròllo per doná ses ordres.

—Jo lo que puch fé, (va dí el patró,) es en essè à Mallorca demanarhó à un señó que conech qu'está à can Brondó, y que té moltes còses d'aquestes apuntades ó mapades à un llibre; y com ell es Cavaller de Malta serà facil que tenga noticia de ses antigüedats d'aquí, y que mos sàpia aclarhi aquest ram; y en torná, si puch lográ rès, vení à dirloshó.

—¡Ay! que mos fariáu de contentes, patró Ventura. No vos ne descuydeu, que nosaltres ens encomanarém à Deu perque torneu prest y ab solvament.

—Poch me costará es ferhó.

—Ara tenim un altre cosa que demanarvos. ¿Digau com es que vos, sense esser de Malta, sabereu que nosaltres feyam aquesta casta de congrets tan bons?

—Jo no sabia que vostés en fessen; però, malalt vòl salut; y com estava desmenjat del tot pensava amb sos congrets de Sant Geroni que son tan bons perque un malalt entr en ana; y vaitx caure à dirhó devant s'allot.

—¿No deys que no sabíau que 'n fesam?

—Ben cert que no heu sabia.

—¿No ho sabíau y pensavau ab los congrets?

—Jo no parl d'els d'aquí. Jo parl d'els de Mallorca.

—¿Y que n'hi ha à Mallorca? (digueren à la una moltes monges.)

—¡No n'hi ha d'havè! Y molts.

—¿Fets allá?

—Fets alla.

—¿Tan bons com els d'assí?

—Tan bons.

—¿Y ara deys ver, patró?

—Tan vè com s'ha dit missa avuy.

—¿Y no mos enganyau?

—¡Pobret de mí! ¡Quin interès he de tení jo amb enganarles!

—¿Y qui los fa?

—Ses monges.

—¿Les monges d'allá? ¿Y quines monges son?

—Ses de Sant Geroni.

—¡Oooh! (digueren à la una totes ses monges.) ¡Mirau! Qui ho havia de pensar may que à Mallorca hi hagués un convent anomenat de Sant Geroni, com el nostre, ahont sabessen fer també les monges una casta de congrets tan bons com els que nosaltres feym.

—¿Y qui los degué donar la recepta? (preguntà la Vicaria.)

—Axò si que no ley sabría dir, señora. Lo qu'es ben cèrt qu'els congrets d'aquí y els d'allà pareixen fets de ses mateixes mans y amb so mateix mòllo.

—¡Bon-Jesus! Y que som de poca còsa en aqueixa vall de llágrimes. Nosaltres que mos pensavem esser les úniques en lo mon per fer congrets, y ara mos trobám que no som totes sòles. ¡Que sabèm de poch les dònnes tancades dins quatre tápies.

Amb axò arribá un capellá véy, còll curt, vermey de cara, sense cabeyes, que se llevá es capell, y comensá amb un mocadó de daus à torcarsè sa suhó des front y de sa clòsca.

—Va-t' aquí el pare Nicolau, (digueren ses monges) que mos treurá de dintre el fancli.

—¿Que tenen res de nou? (preguntá ansiós es capellá.)

—Si, pare, mos ha de aclarir una difficultat que tenim.

El bô de sacerdot quant va veure que el patrô parlava amb ses monges amb sa llengo des convent com si fos sa séua pròpia, el se va mirá amb uys recelosos y ruhá ses ceyes; mes quant la mare Abadessa amb bôn maltés li doná conta d'els descubriments qu'havian fèt sobre sa séua llengo y els congrets de ses monges de Mallorca, va veure el Cèl ubèrt y los doná sa clau d'aquell misteri qu'havía acabat d'esserhó per ell desd' aquell moment.

El patrô qu'entenia es maltés senti qu'aquell sacerdot los contava qu'aquest fet raro s'esplicava amb sa majó naturalitat del mon, tenguent en conta que doscents añs abans hey havia hagut un gran Mèstre de Malta qu'era mallorquí y per més señes de can Coloner; que aquest gran Mèstre havia estat es fundador d'aquell convent, y fós perque li agradassen els congrets de Mallorca ó fos per altres motius, havia fèt vení per fundarló quatre monges mallorquines de Sant Geroni.

Segurament aquestes monges, que no entenían cap mica es maltés, parlavan sempre dins es convent elles amb elles en bon mallorquí; y ses joves novicies qu'hey entraren, l'hagueren d'aprendre per fòrsá, per podè parlá amb elles; y s'avesaren també à parlarlò dins es convent com si hagués estat sa séua llengo pròpia, perque sa necessitat s'hi posava. Ses altres novicies qu'anaren entrant més tart, degueren fé lo mateix; y aquesta cadena d'enseñansa forsosa se va aná allargant fins que vengué una època que ni varen sebre que fossen mallorquines ses primeres monges fundadores, ni solament que fos mallorquina aquella llengo qu'aprenían allà dedins.

Esplicat tot es misteri, el patrô se despedí del Pare Nicolau y de ses monges, que'l carregaren de defensius y rosaris.

S'allot demaná uns quants congrets per si al cas el patrô tenía una recayguda p'es camí. Ses monges que li conegueren la tèla, l'ompliren de pastes qu'ell se va sebre compòndre allà mateix hont solía posá els òus d'els viròts y gavines, y li encarregaren una visita per ses monges de Sant Geroni de Mallorca y p'els séus congrets, que desitjavan també tastá quant tornás à Malta.

El patrô y En Matginet s'en anaren à n'el xabèch. L'ondemá se feren à la vela cap à Mallorca. Tengueren bona travessia de tornada y tot los va aná en popa.

Desde aquell dia cada vegada que tocaván à Malta feyan una visita à ses monges de Sant Geroni, amb ses màs plenes com se supòsa; y allà passavan gust de fé una xarrada llarga en mallorquí; y en tornarsèn no mancavan may els séus defensius, rosaris y congrets.

Moltes vegades, en sos viatges que feren després per altres tèrres, treyan sa conversa de ses monges de Malta y de lo bons qu'eran els séus congrets y de lo saborosos que los trobavan tant el patrô com s'allot de barca.

Quant En Matginet fonch un homo fet, amb quatre pams d'espalla, que ja feya el servici de rey y anava amb un guarda costes, cada vegada que'l trobava el patrô Ventura li solía dí riguent:

—¡Eh; Matginet! ¿Quantes dotzenes de lliures t'en menjaries ara d'aquells congrets?

—Jo no 'u sé, patrô. Moltes: (li contestava.) Y si fos qualche dia qu'hey ha rusca devés lordo... ¡no dich res!...

PEP D' AUBENA.

PONGELLES.

I.

Vòra les terres qu'el torrent banya
Lo liri d'aygue gentil naixqué
Y quant brillava sa flor hermosa
Tota galana blanca com neu,

La papallona volant li deya
A la flor bella sa mèl beguent:
—De l'aygua pura que fresca t'rega
¿Com es, amiga, que tú'n fas mèl?

Y la flor bella li contestava:
—Lo qu'em demanes dirthó no 'u sé,
Pero agrahida, de bondeveres,
A qui m'estima jo l'estim més.

II.

La petita es una nina
Que no arriba à n'els quatre anys,
Y la majoreta encara
No'n deu tenir deu cabals.
La primera juga alegre
Sense tenir cap afany;
Y la segona les lletres
Li vol fanera ensenyar.

La petita s'aparella
Per anarsen à n'el llit
Y la més gran à la Verge
Oracions li ensenya à dir,
Oracions que les s'en puján
A n'el Cel los serafins,
Perque son totes puresa
Y surten d'un cor senzill.

¡Banhaja la majoreta!
¡Banhaja son sant desig!
Perque ensenya à la menuda
De resar y de llegir.

III.

—Aygua pura, ¿perque 'm regas
Daya à la pluja la flòr,
Y à moltes plantes les negas
L'hemitat, sanch de mon còr.

Y l'aygua li responfa:
—Perque no t'algas ab fums
Com s'algan moltes floretes
Fent gala de sos perfums.

Perque, flor d'olor y bella
No estimes la vanitat,
Y à mi lo que més m'agrada
Violeta, es l'humildat.

MESTRE ESCRIVIU.

ES COLERA

Per ara no tenim res de nou, y es de esperá que no tenguem; perqu'hey ha qui vetla y ja se sap que sa pò guarda sa viña; y es probable que seguint axí, mos alliberem d'aquest hoste.

Peço convé aximateix mirá enfora per no caure pròp, y noltros volèm doná quatre conseys d'ignorant à n'els nostros lectòs, perque estigan apareyats y prevenguts.

Es colera es una partida d'animalons molt petits que, com à moscardins à millions, fan esbart y volan per l'ayre. Cercan amb preferència ses parts homides; y es baf calent de sa tèrra, quant es sòl la toca fort, fa pujá s'esbart amunt; pero en vení s'horabaixa, que cessa aquesta irradiació de sa caló, s'esbart baixa fins en tèrra.

Regularment aquests animalons se pòsan demunt ses fruytes y ses verdures, y per aquests motius sol entrá es mal pe sa boca y sòl haverhí mes atacs à s'entrada de sa nit que de bell de dia.

Abont prosperan molt es dins els auballons y aygòs corrompudes, y safareitxos, y tèrres homides, y femés.

Sabul axó, per no tení es colera es convenient menjá coses seques y que hajau estat molt de temps à n'es foch; beure poca aygo ó milló no gens, es milló un poch de ví ranci, y procurá en lloch d'aygo prendre té ó camamilla per conservá sa traspiració des cos.

Caminá poch perque aquesta traspiració no sia escesiva. Aná mes bé p'es sòl, que pe s'ombra.

No menjá fruyta aygolosa ni ensiam crú, ni tomátigues, ni pebres, ni verdure; y si al cas que sia ben passat p'es foch y menjat de totduna.

No convé rentarsè amb aygo sino amb aygordent, ni posarsè à la fresca, ni à ses corrents de s' oratge.

Tancau ses cases à les quatre des decapvespre, després d' haverles ventilades bé à s' uy des sol, y no obrirlés fins després de les vuyt des demati.

Fumau en aná per parts duptoses. Posauvós flò de sofre dins ses calses, y procurau provehirvós en temps, de sucre, té, camamilla, aygordent, ácid fé-nich, alcánfora esperit de sal fumant, cloro, sinapismes y totes aquelles còses que no se troban quant vé es bull de la cosa.

Mentres no vos entr' sa pò podeu está tranquils y alegres y animá à tothom. Si vos entrás, fojiu totduna à respirá ayres corrents y purs, y per viure cercau Son Sech y Son Vent maldement li hajau de dí Son Durhí.

Procurau no acalarvós, ni enfadarvós per res del mon, ni fé res que vos puga destrempá es ventre.

Si vos sentiú incomodat no fassau es desbarat de prendre purga. Lo milló es jaure y suá; y per poch destrempat que aneu, avisau totduna un metge entès en la matèria.

Lo primé de tot ara de totduna es fé una netejada à ca-vostra. Posau sifons à tots els comuns y auballons; secau ses basses d' aygo; feys trèure es fems; teniu ses fonts ben tapades, y fóra assolls pròp, ni síquies, ni safareitxos, ni còssis de llexivada, ni cubells amb suchs, ni res que puga corromprè.

Per avuy bastarán aquestes quatre reglas. Si vé el cas ja 'n tornarèm parlá. Deu fassa que no sia necessari. Amèn.

UN CURANDERO.

XEREMIADES.

Suposám qu' hey deu havè una mida señalada pe s' Ajuntament per ficsá s' altaria de ses veles de ses botigues y d' es ferros que les aguantan.

Suposám també qu' aquesta mida deu essè bastant alta perqu' una persona de bones taves en puga passá sense esfondrarse sa trona.

Lo que no suposám, perqu' es vé, es qu' hey ha veles à part molt públiques de Ciutat qu' un homo petit n' ha de passá per devall acalat per pò de romprè sa clòsca y axò está molt malament y necessita un correctiu.

*
**

Dues vegades ja y amb aquesta serán tres, qu' hem cridat s' atenció de s' Alcalde de Ciutat y Celadó de sa Vileta demunt una paret qu' hey ha à Son Lluil

qu' amenassa ruina y en caure caurá demunt un cami ó carré qu' es de molta pasada. A un costat casi hey té s' escola municipal de nins y à s' altre sa de nines; y si cau quant aquests infants surtan d' escola ó de costura, en farà una coca d' infants.

A noltros al temps present mos agradan més ses coques d' aubercocchs. Entenguemmos d' aubercocchs d' arbre y no d' aquesta altre casta d' aubercocchs vestits que per molt que los digan ses còses no les entenen ó no les volen entendre. Si n' hem de torná parlá farem llarch y destaparèm cassos que dòrmen.

*
**

No fa molt qu' haguèrem de trèure à ròtlo un Batle d' una vileta que tot ho componia à garrotades, ara hem trobat es sèu companero dins un altre vileta que té un llogaret pròp de Ciutat que tot heu vòl compòndre à bufetades. ¡Vaja un parey de Batles!

Aquesta setmana hey va havè dos joves que se desavengueren dins una taverna y un pegá à s' altre amb una cadera y es ferit surt defòra y al temps que convidava à s' altre à que sortís per donarli ses tornes, compareix el señó Batle y sense apareyarló amb bons avisos li entima nesple y s' altre queixós li deya que no li podia pegá quant ni ensivella un altre, y un altre, fins que 'l va fé curt y aquell pòbre ferit que ja havia rebut de dos, l' embotona, l' alsa al ayre, el tira dins una cuneta y li fé mal bé un pèu.

Ay, ydò, señó Batle, aquesta vegada ha trobat sabata de son pèu. En está bò qu' hey toru per un altre parey.

Convendria que s' Autoridat superió abans de doná sa vara à cèrts Alcaldes de barri los enviás à escola de mòdos y bòna educació.

*
**

A n' es carré de sa Farina, à sa cantonada d' es de la Samaritana, hey ha es lletrero tant y tant esborrat, que si qualque forasté vòl sebre quin carré es aquell heu ha de demaná à n' els veynats, ja que molts de Municipals en quant à n' aquestes còses duen es papés ben bafñats.

Convendria que 'l mudassen ó l' adobassen prest, y ja qu' hey serían no sería mal tampoch passá una revista per molts altres carrés perque son bastantes ses reljòles qu' estan rompudes ó esborrades.

*
**

Recomanam à ne qui correspònd una partida d' Adans de vuyt à quinze añs qu' amb s' excusa de pegá sótoles dins la mar, se passeitjan els horabaixes per demunt es Moll amb so vestit que duyan quant vengueren à n' aquest mon.

Sa decència y sa moral no pòren permetre axò à un punt tan concorregut còm es aquell.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Tres pichs m' ha estat permès es contá doblés.
SEMBLANSES.—1. En que piuta.
2. En que té cara.
3. En que té clòsca.
4. En que té broquet.
XARADA.....—Co-la-dò.
PREGUNTA.....—Si en feyan una de tan gran qu' hey cabès dedins.
CAVILACIÓ.....—Asprer.
FUGA.....—Per ciure ben regalat Sense trabays ni doló, No sé cap remey milló Que mori sense pecat.
ENDEVINAYA.—Una llantia.

GEROGLIFICH.

10 : 00

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un tòrt à una lletuga?
2. ¿Y una lletuga à una òliba?
3. ¿Y una òliba à un màstre d' escola?
4. ¿Y un màstre d' escola à una mònja caputxina?

XARADA

Amb sa primera arruix mosqués;
Amb sa segona respir;
Amb sa tercera cant áries,
Y amb sa quarta no heu sé dí.
Es tot es còsa que agrada
Cada dia es dematins
Y també dins sa vetlada
A cualquns ara s' estiu.

PREGUNTA.

¿Quin animal ferós es aquell que à s' enrevés es ben ximple?

CAVILACIÓ.

CINPAMS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ELL

FUGA DE VOCALS.

.s p.g.s.s s.n p.g.s.s
Y .s c.t.d.n.s c.t.d.n.s
P.r. s. 's d.n.n s.s m.n.s
P.d.n .st. h.n .nt.s.s

ENDEVINAYA.

Si un animaló petit
El xapau en dues parts
Sa de sa part de sa coua
A mí 'm sòl significá.
Quant neisch jach còm es conís
Còm ses bèyes quant som gran
Y em matan à cutxillades
Quant me llevan de s' axám.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

*****

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

A. T.—La Poesia «La Nau de l Iglesia» no ha arribat encara à poder nòstro.

19 JUNIOL DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.